

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 30.05.1972, sp. zn. 3 Tz 28/72, ECLI:CZ:NS:1972:3.TZ.28.1972.1

Číslo: 57/1973

Právní věta: I. Za postižení pro některý čin obdobné povahy ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. nelze považovat umístění v protialkoholní záchytné stanici podle § 12 č. 120/1962 Sb., ani kárné opatření podle § 77 zák. práce, ani okolnost, že obviněný byl "oznámen komisi pro ochranu veřejného pořádku".

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 30.05.1972

Spisová značka: 3 Tz 28/72

Číslo rozhodnutí: 57

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Přechyby

Předpisy: 65/1965 Sb. § 77 150/1969 Sb. § 9 ods. 1 120/1962 Sb. § 12

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 57/1973 sb. rozh.

I. Za postižení pro některý čin obdobné povahy ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. nelze považovat umístění v protialkoholní záchytné stanici podle § 12 č. 120/1962 Sb., ani kárné opatření podle § 77 zák. práce, ani okolnost, že obviněný byl „oznámen komisi pro ochranu veřejného pořádku“.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 30. května 1972 sp. zn. [3 Tz 28/72.](#))

I.

Rozsudkem okresního soudu v Karlových Varech ze dne 29. 11. 1971 sp. zn. 18 Ta 120/71 byl obviněný uznán vinným přechyby proti občanskému soužití podle § 9 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb. za to, že dne 30. 6. 1971 v Karlových Varech ve večerních hodinách v podnapilém stavu v Horním nádraží nepřístojným chováním vyvolával pohoršení u ostatních občanů, přičemž podobného jednání se dopustil i dne 15. 7. 1971 v Engelsově ulici hluchým chováním, a obou jednání se dopustil přesto, že pro podnapilost byl již 23. 5. 1971 umístěn v protialkoholní záchytné stanici. Za to mu byl uložen trest nápravného opatření na dobu 5 měsíců se srážkou 10 z platu.

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR zrušil Nejvyšší soud ČSR tento rozsudek a postoupil věc městskému národnímu výboru k projednání jako přestupek.

Z odůvodnění:

Podle výroku napadeného rozsudku se obviněný dopustil dvou nepřístojností; první dne 30. 6. 1971 v Horním nádraží, druhé dne 15. 7. 1971 v Engelsově ulici. Okresní soud přitom za oba skutky uznal obviněného vinným jedním přečinem, aniž dovedl subjektivní i objektivní spojitosti, které je třeba bezpečně zjistit, aby mohl být učiněn závěr o pokračování v témže přečinu.

Přitom se okresní soud nezabýval podrobněji ani tím, jakými konkrétními skutky v obou případech byly naplněny znaky přečinu podle § 9 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb. V tomto směru se zejména blíže nezabýval žalovaným jednáním obviněného ze dne 30. 6. 1971, při němž ani podle orgánu VB P. B. (vyslechnutého v objasňování) obviněný žádnou výtržnost nečinil, byl orgánem vyzván k legitimování proto, že šel po ulici opilý, ačkoliv byl ve stavu nemocných (úraz na ruce). Vzhledem ke stupni opilosti byl převezen do protialkoholní záchytné stanice. Přitom musel být do auta hlídkou VB vstrčen a podle vyjádření uvedeného orgánu byl dopraven do záchytné stanice proto, že se choval drze, když také odmítal předložit potvrzení o nemoci.

Posléze uvedeným skutkem spáchaným dne 30. 6. 1971 obviněný nenarušil občanské soužití; orgánem VB byl vyzván k legitimování jen proto, že byl značně podnapilý, nikoliv tedy pro takové chování, kterým by narušoval občanské soužití. Pokud pak ve vztahu k orgánu VB se obviněný nechoval vhodně, zejména odmítl prokázat se průkazem o pracovní neschopnosti, mohlo by jít o přestupek proti veřejnému pořádku podle § 17 odst. 1 písm. e) zák. č. 60/1961 Sb.; okolnosti případu, zejména výpověď P. B. nenasvědčují, že obviněný vůči posléze uvedenému orgánu VB jako veřejnému činiteři při výkonu jeho pravomoci použil hrubé urážky, která by zakládala trestný čin útoku proti veřejnému činitele podle § 156 odst. 2 tr. zák.

Skutek obviněného spáchaný dne 15. 7. 1971 v Engelsově ulici nese již znaky přečinu proti socialistickému soužití podle § 9 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb. Obviněný ten večer, jak vyplývá z jeho doznání i z výpovědi J. Z. (vyslechnutého v objasňování), se v podnapilosti na veřejném prostranství pral s G. K. Toto jednání obviněného lze posoudit jako jednání nepřístojné, které pohoršovalo občany a narušovalo tak socialistické soužití.

K naplnění posléze uvedeného přečinu zákon vyžaduje zpětnost, která jako znak je uvedena v dovětku § 9 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. To znamená, že pachatel se novému činu proti socialistickému soužití dopustí přesto, že byl v posledním roce pro některý čin obdobné povahy postižen anebo v posledních třech letech pro některý z trestných činů obdobné povahy odsouzen nebo z výkonu trestu odnětí svobody uloženého mu pro takový trestný čin propuštěn.

Okresní soud opřel posléze uvedený znak zpětnosti obviněného výhradně o to, že dne 23. 5. 1971 byl pro podnapilost již umístěn v protialkoholní záchytné stanici.

Z dřívějšího umístění osoby v protialkoholním zařízení nelze dovodit znak zpětnosti ve smyslu cit. dovětku § 9 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. Povinnost osoby, která se požitím alkoholického nápoje přivedla do stavu vzbuzujícího pohoršení nebo do stavu, v němž ohrožuje sebe, svou rodinu, své okolí nebo majetek, podrobit se za náhradu nákladů ošetřování až do úplného vystřízlivění v protialkoholním zařízení zřízeném pro tento účel, se opírá o ustanovení § 12 zák. č. 120/1962 Sb. o boji proti alkoholismu; toto ustanovení je jedním z ochranných opatření, uvedených v § 9 až § 13 cit. zákona. Proto skutečnost, že osoba byla povinna podrobit se ochrannému opatření, nelze považovat za postižení správním orgánem za obdobný čin ve smyslu zmíněného dovětku § 9 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb.

Zpětnost ve smyslu § 9 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. k činu obviněného, jehož se dopustil 15. 7. 1971 a který – jak již výše uvedeno – naplňuje znaky přečinu podle § 9 odst. 1 písm. a) cit. zák., není dána ani tím, že obviněnému byla uložena dne 7. 7. 1971 socialistickou organizací, u níž byl obviněný zaměstnán (Pozemní stavby Karlovy Vary), podle § 77 zákoníku práce důtka za to, že dne 30. 6. 1971 porušil léčebný režim, protože – ač byl ve stavu pracovní neschopnosti – se opil a musel být dopraven do protialkoholní záchytné stanice. Kárné opatření podle § 77 zákoníku práce nemá povahu aktu trestního práva ani trestního práva správního; řeší vztah mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem na podkladě smlouvy a je ve smyslu zákoníku práce výhradně výchovným prostředkem. Z kárného opatření nemohou proto vzniknout důsledky v oblasti trestněprávní.

Uvedenými ani jinými skutečnostmi nebyla dána zpětnost obviněnému k žalovanému činu ve smyslu dovětku § 9 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. Okresní soud proto napadeným rozsudkem pochybil.